

добър другаръ ; нъ нѣмаше какво да сторѣтъ, защото сѣкій отъ тѣхъ знаеше, чи Милку добръ ще стори. Нъ отъ първене не имъ бѣше толкова жалостно, колкото на другий день, когато конѣ-тѣ бѣхъ готови и Милку, при блѣченъ за въ пѣтъ, чакаше въ церковный дворъ благодѣтеля си. Тукъ бѣхъ ся сбѣрали попове и старцы, дѣтца и ученицы ; роднины на Милка и пріятели. Сѣкій отъ тѣхъ съ сълзы молеше Милка да остани. Трудно бѣше на Милка да отговаря сѣкому, а еще по мѣчно бѣше да гледа на милото си село, роднины и пріятели, които скоро ще остави и ще утиди въ странѣ за него съвсѣмъ незнайнѣ, ще ся сбѣре съ хора, които нито чувалъ ни видѣлъ. Милковы-тѣ сълзы ся роняхъ, като росъ по зеленѣ тревѣ, колко той и да ся мѣчеше да ги спре. Сѣкій, който гледаше на това мило момче и на неговы-тѣ сълзы, бѣше дълбоко нажеленъ ; защото ся ливешше не отъ момче, а ангель.

Това плачевно прощаване дълбоко нажали и благодѣтеля му, който го и записа въ дневника си, като небывалъ сѣбнѣ въ дени-тѣ си, и първо тука ся срѣща : « Първа прошка съ отечество и жива раздѣла » : Той тукъ ся обѣща, чи ще има Милка за сынъ и ще го държи въ къщѣ-тѣ си, къту свое чадо. Въ такавъ жалостнѣ минутѣ пѣтници-тѣ си бутнахъ конѣ-тѣ, а скупица-та остана въ церковный дворъ, къту отълпена.

И. Каланджи.